

Reiste fra Alvermarka med kurs for Eastbourne klokken 9.30 torsdag 160715.

Første stopp Ole Bulls plass hvor Randi hadde en lenge bestilt frisørtime. Kl. 11.50 var lokkene hennes ferdig frisert, og påført riktig farge. Vi fortsatte derfor videre med nødvendig stans på Sletten shoppingssenter. Hos XXL hadde Randi bestilt en praktfull rosa kaps med riktig merkenavn. "Grei å ha når vi er på sjøen"

I det vi nærmet oss Os, følte vi begge at det var en god stund siden frokost. Randi fikk ubehagelig lyst på "Kake", Den skulle ha jordbær på toppen og være fylt med deilig vaniljekrem. Skribenten merket også sug etter kake, riktignok de som er laget av fisk og ikke med all slags fetende kremmer og deiger.

Han var derfor ikke vanskelig å be. Innkjøpet besto av en velvoksen ostekake med riktig lekker rødfarge på toppen, samt 5 eller var det 6 stk hjertekake fra Madam Bergen. I fergekøen på Halhjem satt derfor begge to og mesket seg med sine respektive delikatesser. Med andre ord, enkle gleder.

Turen mellom Sandvikvåg på Fitjar, og Arsvågen sør på Haugalandet, forløp helt uten begivenheter av noe slag. Vi kunne kjøre nesten rett inn på fergen. Da vi var kommet om bord virket det som om skipperen var fornøyd, og han satte omgående over Boknafjorden.

Turen fra Mortavika forbi Stavanger er en gjettekonkurranse. Merking av de forskjellige veivalgene ved de mange rundkjøringene mangler stort sett, nesten uten unntak. Veietaten i Rogaland later til å tro at det er bare lokalkjente folk som kjører på disse veiene.

Omsider fant vi E39 og fulgte denne sørover. Litt kjedelig og ensformig landskap. Vi tok derfor en liten halvtimes tur vestover, med en sløyfe innom Bryne og forbi Obrestad, Vigrestad og fikk dermed et solid inntrykk og nærkontakt med havet utenfor Jærens kyst.

Omsider svingte vi inn på tunet til Moi Hotell, hvor vi hadde reservert rom. Vi var sulten og la inn bestilling på stekt laks med tilbehør. Denne ble tilberedt mens vi kom i orden på rommet vårt. Rommet lå i sokkeletasjen med egen inngang fra gårdsplassen. Vi kunne derfor rygge bilen helt inn til gatedøren.

Fredag 170715 hadde vi en rolig tur til Krisiansand med rommelig tid til fremmøte på fergekaiaen. Det strømmet på med biler. Inne i bilene satt det mennesker i alle aldre. I den beskjedne sommersolen yrte det av folk som var i feriemodus. Vi hadde gledet oss til å innta restauranten om bord, og ta for oss av buffeen. Men her møtte oss en lang kø av folk som var i samme ærend, og som heller ikke hadde vært forutseende og lagt inn reservasjon da de bestilte sjøreisen. Det ble derfor til at vi oppsøkte den selvbetjente pizzarestauranten bak på båten. Pizzastykkene var gode de, men det er rart med det. Vi hadde jo gledet oss til mer sivilisert bordsete. Det var litt vanskelig å finne en brukbar plass i restauranten, for over alt i båten satt det folk som hadde okkupert det som var av stoler. Men omsider fikk vi benket oss på et vis slik at vi fikk inntatt føden i sittende stilling. Imidlertid måtte vi forlate plassen vår bl. annet for å tilfredsstille kroppens behov for å kvitte seg med avfall.

For å markere at vi ikke var langt av gårde og for å tilkjenne eiendomsrett til sitteplassene satt vi fra oss en vannflaske, et sjal og en pose med blader. Da vi kom tilbake etter utførte forretninger hadde et ektepar med en sønn overtatt plassene våre og skjovet tingene våre tilside. De verdige ikke oss et blikk da

vi samlet sammen eiendelene våre, og startet jakten på et sted å sette oss ned.

På resten av overfarten ble vi sittende i noen knøtt små svingstoler ved et knøtt lite bord, i en overfylt såkalt salong.

Sin vane tro kom Randi i prat med en ung dame som viste seg å være fra Århus i Danmark. Hun og samboeren hadde vært på ferie i Norge, og gått i fjellene rundt Lysefjorden. De hadde vært på Prekestolen, på Kerag og besteget et utall fjelltopper.

Turen sørover Jylland til Randers hvor vi hadde reservert plass på Best Western hotell, "gikk på skinner". En liten usikkerhet siden vi ikke hadde verken kart eller fikk TomTom'en til å fungere løste vi ved å ringe til hotellet og få informasjon om vi hadde kjørt for langt på Europaveien, eller om vi hadde et stykke igjen. Etter å ha fått opplysninger kunne vi kjøre opp foran hotellet etter kort tid.

Lørdag 180715 Tilbrakte vi nesten i sin helhet på danske og tyske motorveier. Vi stanset og tok en liten spasertur ca en gang i timen. På rasteplassene i Tyskland var det dertil også mulig for kroppen å bli kvitt diverse avfallsstoffer på en hygienisk og sivilisert måte.. På forhånd hadde vi pekt ut universitetsbyen Munster, et stykke forbi trafikknutepunktet Osnabruck som et passende sted å søke nattely. Mens vi kjørte mot sentrum stanset vi flere ganger og henvendte oss til antatt vennligsinnede innbyggere for å forhøre oss om sentralt beliggende hoteller. De fleste nevnte at det var en opphoping av hoteller ved "der bahnhof". En av de vi henvendte oss til bare trakk på skuldrene, men kom med et særdeles begeistret utrop mot oss "Mette Marit!., Mette Marit!.". Han hadde merket seg N'en på nummerskiltet.

Et stort skilt med "Kaiserhof hotell." så både fristende og litt forlokkende ut. I resepsjonen sto det to karer i prangende uniform. De så litt skeptisk på meg i bukse og T skjorte som bar preg av å ha

fått krøllet seg i førersetet i nærmere 10 timer. På min forespørsmål om rom for natten kunne han tilby meg nattely for E 150. Litt i meste laget for vårt reisebudsjett. Men da jeg nikket bekreftende var han raskt ute med å opplyse at frokost til E30 for to kom i tillegg. Jeg avviste tilbudet og snudde meg for å gå. Han ropte da etter meg og spurte om jeg ville ta rommet for E150 hvis frokosten var inkludert. Vi ble enige da han på min forespørsel også kunne tilby gratis parkering på hotellets gårdsplass. Det er lov å prøve seg. Både rommet og fasiliteter for øvrig viste seg å være førsteklasses. Og frokosten, en mer rikholdig frokostbufte har vi ikke sett verken før eller siden.

Søndag 190715

Etter en god natt søvn og etter en ytterst rikholdig frokostbufte hvor "magen til de grader ble mett før øynene" startet vi på vår bilmaraton mot Dunquirk - Dover – Eastbourne.

Vi hadde på forhånd bestemt oss for å kjøre korteste, raskeste vei. Google map viste seg som et glimrende planleggingsverktøy. Vi laget en liste med E vei nummer som førte til større steder på vår vei. Det viste seg etter hvert at veinummer bare sporadisk ble vist på skiltingen. Navigeringen gjennom Tyskland – Nederland – Belgia – Frankrike ble derfor basert på noen få sikre holdepunkter og ellers kvalifisert gjetning. Vi har en etter sigende meget god navigatorapp, innkjøpt på mobilen. Men denne dagen hadde Olga, som vi kalte damen, ikke tenkt å si et ord til oss. Den ble derfor avskrevet som upålitelig. En liten episode som kanskje illustrerer tysk grundighet. På vei ut fra Munster, på jakt etter motorveien, kjørte vi ut på veiskulderen og stanset. Vi hadde til hensikt å få "Olga" til å snakke. Knappt et minutt senere kjørte en politibil med blålys opp bak oss og stanset. Jeg og begge polisene steg ut av bilen for et møte mellom bilene. Da de hørte at Appen ikke virket som den skulle, ble de svært

tjenestevillige og fortalte i detalj hvordan vi skulle henge oss på den til dels tette trafikken på sørvestgående motorvei.

Å kjøre motorvei er stort sett begivenhetsløst. Farten varierte mellom 120 og 140 km/h. På de delene av veisystemet som hadde 3 eller 4 parallelle felt tok noen få bilister seg frem i hastigheter betydelig større enn dette.

To brudd på "rutinen kan nevnes". Det ene inntraff da vi og alle rundt oss måtte bråbremse fordi to biler hadde kjørt inn i hverandre og blokkerte to av tre kjørefelt. Hadde det vært glatt, eller hvis sikten på dette stedet hadde vært like dårlig som på størstedelen av ferden her gjennom Tyskland, Nederland og Belgia kunne denne episoden lett endt med en gigantisk kjedekollisjon.

Det andre skjedde like utenfor Rotterdam. Vi kjørte i felt nr 2. På innerste felt hadde vi nettopp passert et innkjøringsfeltet da en kraftig fløyting fra bakenforkjørende biler hørtes. Bilen innenfor oss kjørte med åpen bakluke og "strødde" koffert, tekstiler og diverse andre gjenstander etter seg. Vi var glade for at denne bilen ikke kjørte rett foran oss i vårt felt.

Vi nærmer oss Calais. Underveis har vi oppfattet signaler om at det var store forsinkelser pga aksjoner i denne travle havnebyen. Derfor var vi ikke vanskelig å be da vi utenfor Dunquirk så store sign som fortalte om Port og Car ferry. Vi ville jo gjerne komme hurtigst mulig i inngrep med en ferge over kanalen og lot oss villig lede mot fergeterminalen. Nå oppdager vi at vi er i selskap med mange biler, både foran og bak. Vi er med andre ord fanget i en felle.

Etter lang tid i kø kom vi omsider frem til en "gate", der de som hadde reservert kunne kjøre til venstre, mens vi som måtte kjøpe billett til høyre. På billettkontoret kunne de opplyse at vi ikke kunne få plass før kl. 21.00. En stor strek i regningen, "tablå". Vel, vi måtte bite i gresset og kjøpe billett.

Siden vi hadde nærmere 4-5 timer til vi igjen skulle møte frem på terminalen kjørte vi rundt for å finne en restaurant for å få oss et

godt måltid. Ingen restauranter åpnet før kl.19.00. Merkelig land dette Frankrike. Vi var pålagt å stille i bookingkø kl. 19.30 og det ville ikke bli tid til å nyte et godt måltid. Hadde vi bare visst hva som senere på kvelden ventet oss av forsinkelser og ergrelser, skulle vi sannelig spandert på oss både tid og penger for og fått oss et godt måltid mat. Et annet og minst like fortvilende moment var tanken på Astrid som ventet oss i løpet av ettermiddagen, og som helt sikkert hadde gjort noen gastronomiske forberedelser.

I bookingkøen som nå igjen hadde etablert seg fikk vi opplysninger om at funksjonærene var i "aksjon". De hadde etter sigende startet en "gå sakte" aksjon, og tok seg særdeles god tid med billettkontroll, kjøretøykontroll osv. Siste kontrollen var passkontroll. Her etablerte det seg to køer. I den boden vi ikke skulle bruke satt det en funksjonær som tilsynelatende ikke var i aksjon. Der rant bilene i forbi. I den køen vi var havnet i tok kvinnen i kontrollboden seg særdeles god tid. Hun brukte 5 – 10 minutter på hver bil. Jeg vurderte å prøve å få i gang en fløytekonert, men Randi fikk meg fra det. Men merkelig nok, da vi sto som bil nr. 5 tok jeg til å ruse motoren gjentagne ganger. Mirakuløst nok ble resultatet at kontrolltiden gikk ned til halvminuttet og bilene begynte å "renne" gjennom også her. Etter på denne måten å bli forsinket med bortimot 2 timer kunne vi bare konstatere at "9fergen" for lengst var gått. Neste båt skulle etter ruten gå kl.22.00, men den kom seg ikke av gårde før 23.30.

Klokken ble derfor nesten 1.30 dvs. 0.30 engelsk tid før vi kunne kjøre på land i Dover.

I den litt glorete self service restauranten om bord kjøpte vi engelsk fast food i form av grundig fritert fish and chips preget av "mye deig og lite fisk". Men vi ble mette og gode.

I løpet av de vel to timene overfarten tok rakk, Randi, sin vane tro, å komme i prat med en medreisende. Det var en ung mann opprinnelig fra Hungary (Ungarn). Han hadde bodd i GB siden 2004 og hadde

nylig fått statsborgerskap. Som Lorrydriver var han blitt godt kjent rundt i sitt nye hjemland. Nå hadde han vært på sitt årlige besøk hos foreldrene i Ungarn. Vi fortalte om oss selv i Norge. Bilder av huset vårt, nøstet og seilbåten og bilder fra norsk natur ble kommentert med begeistring. Han viste på sin side bilder av foreldrene sine, Harley Davidson MC'en hans, og av hans mistress, som han kalte den engelske samboeren sin.

Tom-Tom appen ble startet opp og vi kjørte i vei etter "Olgas" instruksjoner. Etter kort tid skjønnte vi at noe var galt. Og idet vi kjørte inn på terminalen til "Eurotunellen" til Calais tok jeg en titt på appen. Jeg hadde tastet feil destinasjon. Istedenfor å velge Sea Beach hotell i Eastbourne hadde jeg bommet med pekefingeren og valgt Calaise. "Olga" gjorde bare det den hadde fått beskjed om, den ledet oss rett til opplastingsrampen for toget som kunne ha føre oss strake veien tilbake til Calais. Vi måtte oppsøke betjeningen og får en såkalt evakuerings tillatelse. Så snart vi var utenfor terminalen ble feilen på TomTom'en rettet opp og vi kunne starte på turen til Eastbourne. Det viste seg etter hvert at Olga hadde valgt "korteste vei", dvs. at vi ble ledet på helt mørklagte veier langs kysten, dels på motorvei, dels på såkalt dual carriageways, og delvis på smale landeveier, gjennom gårdstun og gjennom søvnige landsbyer. For å rekke frem til Eastbourne i rimelig tid ble det til at vi kjørte så fort vi fant det forsvarlig. De før nevnte smale landeveier hadde et veidekke som ikke sto tilbake for tilsvarende smale landeveier her til lands. Det ble derfor til tider en tur som bar preg av berg og dalbane. I det vi nærmet oss bestemmelsesstedet var Randi blitt bilsyk, og måtte ofre deler av føden fra overfarten til de på forhånd svært frodige hekkene som omkranset de engelske landeveiene.

Irene, Bjarte og Maria hadde etablert seg på hotellet tidlig på ettermiddagen. De hadde landet på Gatwick etter ruten, leiet en bil, og hadde hatt en fin tur via Brighton, Newhaven, og videre langs

"The sunny coast" til Beach house hotell i Marine parade i Eastbourn.

Kl. 2.30 kjørte vi gjennom velkjente Pevensey bay. Vi visste derfor at vi nå bare var 10 minutter fra å kunne parkere utenfor hotellet. Bjarte ble purret opp pr. telefon. Han hadde fått nøklene til rommet vårt og lovet å stille opp utenfor hotellet. Han hadde til og med sporet opp en ledig parkeringsplass bare 30 meter fra døren. Med god hjelp av Bjarte fikk vi båret opp koffertene våre til rom nr.5 i tredje etasje. Selv hadde Irene, Maria og Bjarte fått det samme rommet som vi residererte i, rom nr 3 da vi sist frekventerte Eastbourne i 2009. Den gangen var også Ole Martin med. Men i år var han blitt 18 år og hadde valgt å bli hjemme for å jobbe.

Dagen etter våknet vi opp til lett regn på morgenvkysten. Vi hadde avtalt kl. 9 som passende tid for frokost. Og en av de trivelige aktivitetene på et slikt hotell, preget av typisk engelsk nostalgi, er ekte engelsk frokost i selskap med noen av dem vi setter aller mest pris på. Her er det ikke noen steril bufeet. Her setter du deg ned, får som en selvfølge servert toast og jam. Deretter kommer kelneren, i vårt tilfelle eieren av hotellet, og tar opp bestilling. Det går i scambled egg with ham or bacon, "fried egg with two pieces bacon, fried tomatos and sousage", noen velsmakende tynne pølser med litt skummelt utseende. Og sist, men ikke minst, Maria sin bestilling på fried egg og søte vafler. Sist, for 6 år siden, nøt hun kun vafler og honning. En så velsmakende og attraktivt frokostrett at hun var den viktigste stemmen da det ble diskutert og argumentert for hvilket hotell vi skulle bestille. Vertens blide og lett tilgjorte stil får oss til å føle oss hensatt i TV seien "Hotell i særklasse". Dessverre så vi ingenting til Manuel som var fra Barcelona, og stadig gjentok "I understand nothing, I am from Barcelona". Utenfor vinduet har vi utsikt til og nærkontakt med havet og bølgene i den engelske kanal.

Bølgene som i sin uendelige sykliske dans ruller innover de milelange strendene.

At byen og dette hotellet er attraktivt fikk vi et levende bevis for denne første morgenen. Ved vindusbordet satt en kvinne som vi synes vi kjente utseende på. Etter å ha gjort unna frokosten sin satt hun og skrev den ene siden etter den andre i skriveboken sin. Vi mente å huske at den samme damen hadde sittet ved det samme bordet og skrevet for seks år siden da vi sist nøy frokosten i dette rommet. Senere på ettermiddagen kom jeg i snakk med damen, og hun kunne bekrefte at, jo det var nok henne som hadde vært gjest samtidig med oss den gangen. Hun var svært begeistret over at vi husket henne igjen. Hun kunne fortelle at hun var fra Tyskland, og at hun ganske riktig tilbrakte ferien sin hvert år her i vakre Eastbourne og i koselige Sea beach hotell her på Marine Parade.

Vi møtte Astrid og familien hennes på trivelige Rodmill, en pub litt oppe i åsen, i nærheten av Hill Road. Siden vi ikke rakk frem til avtalt tid kvelden før var maten som Astrid hadde planlagt å servere oss ikke lenger egnet som selskapsmat. På puben fikk vi benket oss ved to tvillingbord slik at alle fikk kontakt med hverandre. Praten gikk livlig mens pubeieren kom for å ta opp bestilling. Dette var ikke vanlig. Det vanlige er at bestilling gjøres ved bardisken. Men siden alt skulle gå på en regning, ble det gjort unntak fra regelen. Det ble individuelt bestilt et utvalg fra pubens meny. Fra fish and chips med betegnelse "cod king" til forloren and dandert med lekre grønnsaker. Det ble pratet og når språkkunnskapene ikke strakk helt til ble det gestikulert. Astrid måtte rett som det var trø til som tolk. Spesielt hyggelig var det å få kontakt med Astrids barnebarn, Lauren. Hun var nå blitt 19, og skulle til London denne høsten for å la seg immatrikulere på universitet. Hun skulle bl. annet studere japansk. Vi prøvde selvfølgelig å overtale henne til heller å studere

verdensspåket Norsk. Noe hun nå skulle ha gode genetiske forutsetninger for.

Etter noen timers bordsete forlot vi puben, med avtale om at vi skulle komme opp til Hill Road for kaffe litt senere på ettermiddagen.

Det ble en koselig passiar. Astrid hadde laget deilige smørbrød, og vi satt benket rundt kjøkkenbordet. Praten gikk, ikke minst mellom de to "Oslandsøstrene" som nå fikk ta igjen etter 6 år uten nærkontakt. Det var blitt mørkt da vi tok farvel. TomTom'en loset oss til Sea Beach hotell. Vi hadde litt strev med å finne ledig parkeringsplass. Men etter å ha kjørt flere ganger rundt kvartalet ble det ledig en betalingsplass ved balustradaen langs the Sea front et stykke bortenfor hotellet. Vi puttet på 2£ slik at vi kunne stå der et par timer om morgenen. Men da vi kom til hotellet så vi at det nettopp var blitt ledig en gratis plass bare 10 meter fra hotelldøren. Jeg var ikke sen om å hente bilen, mens Bjarte holdt vakt, klar til å vise bort de som ville være så frekk at de prøvde å erobre "vår" plass.

Ut på ettermiddagen tirsdag samlet Irene og Bjarte troppene sine for å kjøre til fergebyen Newhaven, en god halvtimes kjøretur i retning Brighton. De hadde tenkt seg til Frankrike, nærmere bestemt til havnebyen Dieppe. Bilen skulle de sette fra seg i Newhaven. Etter rapportene å dømme hadde de en fin sjøreise og i det døgnet de oppholdt seg i Dieppe fikk de et innblikk i kontrastene mellom det franske og det engelske.

Randi ville shoppe litt, og vi oppsøkte det mye omtalte kjøpesenteret i Eastbourne Arndale Centre. Etter et relativt kort besøk i de utvalgte butikkene tok vi turen til en pub hvor de averterte med varme pannekaker. Vi ble vist inn i bakhagen hvor verten helt åpenlyst rullet marihuana "joints" til de av gjestene som ønsket denne formen for rus. Et par med en liten baby i vognen satt og delte jointen mellom seg. Etter all fnisingen på den unge moren og latterbrølene

fra den litt eldre faren å dømme virket det forbudte rusmidlene etter oppskriften.

Vi for vår del hadde en mer stillfaren nytelse i pannekakene og den utmerkete teen som ble servert.

Den obligatoriske turen til Beachy head ble også gjennomført. Vi ruslet helt ut på stupet av krittklippene og bivånet det karakteristiske fyrtårnet langt der nede. Det sies at på helt klare dager ut på høsten skal du kunne skimte franskekysten langt der borte mot sørøst. Det har dessverre alltid vært litt dis over havet hver gang vi har stått her og forgiveles speidet mot det europeiske kontinentet.

Utpå ettermiddagen foretok vi også den like obligatoriske vandringen langs stranden. Her på balustradaen møtte vi mennesker av alle avskygninger. Unge par, åpenbart språkstudenter fra de mange språkskolen som arrangeres hver sommer her i vakre Eastbourne, hadde satt hverandre i stevne nede på selve stranden. Eldre mennesker ruslet alene eller som par. En god forretningside her i byen ble åpenbart for oss. Mange eldre mennesker hadde leiet små elektriske rullestoler som de styrte med mer eller mindre behendighet mens de tråklet seg frem gjennom strømmen av gående. Ved den vakre musikkpaviljongen som dessverre i dag lå helt tom og uten underholdning, falt vi for fristelsen og satte oss ned ved et bord. En av de mange bodene på balustradaen kunne her friste med the og scones.

Randi og Astrid fikk seg også en sekvens med prat og utveksling av minner og gaver denne kvelden.

Ved frokostbordet onsdag morgen var det litt vemodig at det bare var oss to, og at de tre andre var på andre siden av den engelske kanal. Vi gjorde oss raskt ferdig, booket ut fra hotellet og kjørte til Hill road for en siste farvel. Da den innendørs ”seansen” var vel overstått vinket vi farvel til Neil, Sean og Astrid. De utgjorde Hill

Roads offisielle farvelkomite denne formiddagen. Dermed kunne vi sette kursen mot Dover.

Også på denne turen overlot vi ”stifinningen” til TomTom’en. Som natt til mandag hadde den valgt korteste vei. Vi fikk derfor se og oppleve adskillige pittoreske og koselige smale landeveier. Som vi kan oppleve her i Norge gikk veiene ofte gjennom gårdstun hvor vi måtte se oss godt for, og ikke ufrivillig slakte gårdens fjørfe.

Da vi nærmet oss Dover kjørte vi på vei med dobbel kjørefelt. De 20 -30 siste kilometerne var innerste felt stapp fulle av lorries (store lastebiler og vogntog). Det må ha vært flere tusen av dem. Hvorfor de sto parkert her, og åpenbart ble holdt tilbake fikk vi egentlig aldri greie på. Vi prøvde oss med spørsmål om fenomenet til noen av funksjonærene hos P&O. Men de bare trakk på skuldrene og sa: ”those bloody frog eaters”, med tydelig adresse til folkeslaget på andre siden av kanalen.

For oss ble det en ryddig innbooking og en fin sjøreise over til det europeiske kontinent, representert av hektiske Calaise. I skipets stilige restaurant fikk vi servert en smakfull lammeskank med tilhørende grønnsaker. Servitørene jobbet med en rolig effektivitet for å tilfredsstille alle gjestene på den korte tiden som var til rådighet.

Etter ilandkjøringen fikk vi med selvsyn se de høye doble gjerdene som skiller byen og det store antallet flyktninger og lykkejegere, fra fergeterminalene og oppstillingsplassene. Gjerdene var minst 4 meter høye, og mellom gjerdene var det et belte på anslagsvis 5 meter ”ingenmannsland”. Et forstemmende syn som forteller en tragisk historie om vår tids ”folkevandring”.

Klokken var nå blitt ca 17 europeisk tid. Vi valgte derfor å satse på overnatting et eller annet sted i Nederland. Sist vi kjørte denne veien, i 2001 havnet vi ved en tilfeldighet i den nederlandske småbyen Steensel hvor det åpenbarte seg et lite koselig hotell. Vi programmerte derfor TomTom’en til å veilede oss til ”Steensel

hotell". På veien stanset vi ved en veikro som fristet med all slags lekre matretter. Problemet var bare at vi ikke ante noe om hvordan vi skulle bestille eller hvor mye og hva vi skulle velge ut av mangfoldet. Det ble et solid måltid av det. Det viste seg at det vi valgte ut ble overtatt av en kokk som stekte og braset. Problemet for forretningen må åpenbart være den formidable køen av kunder som hopet seg opp etter at kokken satte i gang med foredlingen av vårt måltid.

Hotellet i Steensel lå akkurat slik vi husket det. Hele huset var omkranset av et vell av frodige blomster. På uteserveringen satt lokale familier i passiar. Det så i det hele tatt svært trivelig ut. Rommet vi fikk var også så ukoselig og upraktisk som vi nå husket det. Frokosten imidlertid, ble et svært tilfredsstillende måltid. Godt utvalg av hollandske kjøtt og ostespesialiteter ble fortært i en svært trivelig og kunstnerisk utsmykket frokostrestaurant.

Torsdag 23. juli 2015 fortsatte vi vår reise nordover det europeiske kontinent. Gjennom Tyskland med sine velorganiserte rene og ryddige rasteplasser. Vi tok hyppige pauser med innlagt rolig mosjon. Det ble rusling frem og tilbake mellom bil og kafe/restaurant/toalett, eller vi langet ut på sirlig anlagte spaserveiere rundt anlegget. Så mye annet fikk vi ikke sett av landet vi reiste gjennom. Men så var det ikke det som var på agendaen. Vi så på denne delen av reisen som en ren transportetappe.

Ut på kveldingen nærmet vi oss grensen mellom Tyskland og Danmark. Like før grensen ligger byen Flensburg. I den "Store nordiske krigen" mellom 1700 og 1721 skiftet dette området mellom å være tysk - Preusisk og dansk flere ganger.

I det vi kjørte inn i sentrum av den nå riktig så fredelige byen, åpenbarte det seg et stort innbydende skilt med Central hotell. Her var det ledig rom, og vi kjente hvor delig det ville være å gå til ro etter å ha kjørt ca 650 km denne dagen.

Dagen etter, fredag 24. juli, fikk Randi seg en tur i byens gågate. Den viste seg å være helt fri for prangende handelskjeder. Her lå det en rekke små trivelige butikker som fristet med lekre klesplagg og med interiørdetaljer.

Den helt store handelen ble det ikke, mest fordi de klesplaggene som falt i smak enten var for store eller de var for liten. At språkkunnskapene våre ikke er helt på høyden fikk vi en liten påminnelse om da vi skulle finne parkeringsplass. Hotellets plasser var opptatt av diverse anleggsmaskiner. Vi måtte derfor ut på det åpne marked. Resepsjonisten pekte ut et område hvor han anbefalte oss å plassere bilen. "Das ist Frei", som han sa. Vi tolket det slik at her var det fritt, dvs. at det var gratis. Dette ble bekreftet av store skilt ved bommen som åpnet seg i det vi nærmet oss. Frei, sto det på store skilt. At Frei ikke betød gratis, men ledig fikk vi oppleve da vi skulle hente bilen dagen etter. Vi prøvde å få bommen til å åpne seg ved å sette billetten inn i apparatet. Ingen respons. Vi forsto da at Frei ikke betød gratis, og vår jakt etter euromynter begynte.

Heldigvis var det en bank like i nærheten. Men banken ville bare utbetale kontanter via minibanken sin. Og som minibanker flest ville denne bare gi fra seg sedler. Noe som ikke var gangbar valuta i parkeringsautomaten. Omsider fikk jeg vekslet min 10 E seddel i mynter slik at vi kunne slippe ut fra vårt selvpålagte stengsel.

Vi hadde nå avgjort at vi ville reise omveien om Sverige på vei hjem. Mye fordi den teknisk orienterte halvpart av reisefølget ville se og oppleve de store broforbindelsene i Danmark og mellom Danmark og Sverige.

På vår vei over Fyn tok vi en liten avstikker innom Odense, Danmarks nest største by. Det lille vi fikk sett av byene virket absolutt attraktivt og gav mersmak med tanke på et besøk på et senere tidspunkt.

Storebeltbroen er et kapitel for seg. Et imponerende byggverk som forbinder Fyn og Sjælland.

Vi slapp nok ikke unna bompenger. Kr. 235,- Dkr): 289,10 Nkr kostet det å krysse over fra Fyn til Sjælland. { *Storebæltsbroen er en strekning på ca. 18 km på E20 og forbinder øyene Fyn(Nyborg) og Sjælland (Korsør) i Danmark. Ved siden av den fire-felts motorveien ligger jernbanen med dobbeltspor og elektriske kjøreledninger. Broforbindelsene går via øya Sprogø, som ligger omtrent midtveis. Byggingen startet i 1989, og broforbindelsen ble åpnet i juni 1998. Jernbanen ble åpnet i 1997. Broen er bygget, eiet og driftet av selskapet Storebælt A/S. Årsdøgnstrafikken (ÅDT) var i 2004 ca. 24 000 (Wikipedia) }*

På Sjælland ligger som kjent Danmarks hovedstad København. Vi hadde ikke tenkt å bruke så mye tid på å besøke byen i denne omgang, men måtte likevel ta en liten sving innom. Vi tastet ”Strøket” på TomTom’en og bega oss inn i et konglomerat av trange gater med et yrende folkeliv. Fortausrestauranter tok mesteparten av plassen og vi måtte bare ta tiden til hjelp da vi prøvde å forsere gjennom travelheten. Å komme seg ut fra området var en like tidkrevende tolmodighetsprøve som å tråkle seg gjennom gatene.

Men omsider var vi på veien igjen og vi satte kursen mot Sverige, nærmere bestemt Malmö hvor Øresundsbroen lander på det nordiske fastland. Det var selvfølgelig ikke gratis her heller. Kr. 375,- Dkr.): 461,48 Nkr kostet det å krysse Øresund og kjøre inn i Sverige. {*Øresundsforbindelsen er en 15,9 km lang strekning med jernbane og motorvei over og under Øresund som forbinder København (Amager) med Malmö(Lernacken). Jernbanen er dobbeltsporet, og kalles for Øresundsbanen. Motorveien er en del av Europavei 20. Forbindelsen består av en 430 m lang kunstig halvøy ved København, en 3 510 m lang senketunnel (Øresundstunnelen), en 4 055 m lang kunstig øy(Peberholm) som ligger rett syd*

for Saltholm og en 7 845 m lang bro(Øresundsbroen) med en skråstagsbro på 1 092 m.

De samlede kostnader med Øresundsforbindelsen var om lag 30,1 milliarder DKK(2000-kr).

Hele tunnel-bro-anlegget ble åpnet den 1. juli 2000 av kong Carl XVI Gustaf av Sverige og dronning Margrethe II av Danmark.

Årsdøgnstrafikken (ÅDT) over broen var i 2007 på 18 500 biler, en økning på 17 % fra året før.} (Wikipedia)

Denne delen av Skåne vi nå kjørte gjennom er et syn for guder. Bølgende åser med grøderike åkre strekker seg mot øst og vest. I vest treffer landskapet Øresund og Kattegat, og denne ettermiddagen gav solen, i kompaniskap med lette tåkeskyer, fra seg et eventyrlig og spesielt lys.

I Helsingborg sentrum kjørte vi rundt for å finne oss et nattely. Strandpromenaden i søre del av byen fremsto som attraktiv med pene små hoteller langs veien som slynget seg langs sjøen. I tillegg var det nærkontakt med små brygger som var hjemmehavn for et vell av småbåter. Dessverre var det ikke mulig å få rom i denne delen av den tidligere så travle fergebyen. Den hyggelige kvinnelige resepsjonisten i ”Ørenas Slott hotell” tar seg bryet med å ringe rundt på hotellene i byen. Det eneste ledige er på City hotell. Et hotell som Google talende nok betegner som ”Ganske bra”. Vi får tildelt det siste rommet de hadde ledig. Et smalt rom med køyer etter hverandre og en smal passasje mellom seng og skrivebord. Ikke en gang ”Ganske bra”, men ok vi aksepterer.

Etter å ha etablert oss rusler vi en tur rundt i denne delen av byen. Den er preget av høye stygge bygninger og fremstår som en kontrast til den sørlige del av byen. På en artig McDonald lignende fastfood restaurant får vi tilfredsstilt dagens behov for varm mat. Vi sitter der

i et svært glørete lokale med en særdeles moderne og variert meny av burgere, wrap og diverse andre retter som ikke lar seg identifisere grunnet små kunnskaper om den fremherskende terminologien. Men når sant skal sies, det vi fikk servert var både lekkert og smakfullt.

Lørdag 25. juli 2015 kjørte vi videre på vår vei mot nord. Ca 70 km kilometer før vi var på høyde med Gøteborg kjørte vi inn til en liten by med et sjarmerende eksteriør. Vi søkte helt ned til sjøen hvor en ruvende borg, Varberg festning, dominerte omgivelsene. Vi neglisjerte skiltene som fortalte oss at bilen skulle plasseres på parkeringsplassen, og kjørte helt ned til en bygning som bar det talende navnet ”Simstadion”. De hyggelige damene i denne Sim (svømme) institusjonen tok seg bryet med å fortelle oss litt om Varbergs festnings viktige rolle i den store europeiske krigen da Danmark og Sverige var bitre fiender. Tidvis var jo hele Skåne å regne som Dansk territorium.

Damene kunne også tilby oss toalettfaciliteter og de fikk seg en god latter da det gikk opp for dem at min forespørsel om is – iskrem betød at jeg ønsket å kjøpe det som svenskene kaller glass. De hadde aldri hørt det før og syntes det var pussig at glass het is på norsk.

Resten av denne lørdags ettermiddagen ble det bare kjøring. Vi beregnet at et gunstig sted å overnatte ville bli litt øst for Oslo. Og Hønefoss lå beleilig til med tanke på den videre ferd over Hardangervidda. Nå var jo hjemlengselen begynt å røske litt i oss. Og mens vi kjørte valgte vi den for oss enkleste måten å skaffe nattely. Vi ringte til Erik, ba han undersøke et brukbart hotell for oss i Hønefoss eller tilliggende områder. Han kom tilbake nærmest omgående og kunne foreslå Comfort Hotell Ringerrike. Vi ble enige om at dette hørtes bra ut og at han bare kunne booke oss inn. TomTom'en ble orientert om valg av losji og den loset oss nennsomt

gjennom Oslos imponerende nye trafikksystem med ”Operatunell” og det hele.

Rommet vi ble innlosjert i var av det nasjonalromantiske slaget. Med rosemalt himmelseng og tekstiler som bekreftet preget av innenlandsk østlandsnorge.

Før vi gikk til køys oppsøkte vi en restaurant i en av sidegatene og fikk servert utsøkt indrefilet til Randi og en velsmakende kveite med perfekt tilbehør til skribenten.

Søndagen var ikke så gammel da vi kjørte på velkjente veier oppover Hallingdalen. På Geilo måtte vi ta en liten avstikker og avlegge Annekset Interiør AS et besøk. Siden det var søndag og derfor dessverre var stengt i dag, ble det bare en overfladisk vindustitting. En velsmakende middag ble inntatt på travle Halne fjellstue. Ved kai utenfor Eidfjord Quality hotell lå en gedigen cruise båt. Bare en liten del av det lange skipet var i fysisk kontakt med den kommunale kaien. Det imponerende anlegget som for noen år siden ble bygget nettopp for å kunne ta i mot disse skipene med flere tusen pengesterke passasjerer om bord.

Veien mot vest gikk over det vakre imponerende tunell og broanlegget over Hardangerfjorden. Videre over Voss der vi brøt av fra hovedveien og kjørte gjennom sentrum for å være litt nostalgisk. Vi gjorde oss noen tanker om hva næringslivet i den tidligere så travle og blomstrende hovedgaten mente om at trafikken nå ble ledet utenom dette handlesenteret i hovedstaden for indre del av Hordaland.

Snart kunne vi kjøre inn foran huset på Alvermarka. Og som vanlig: det var godt å komme hjem.

100815 Einar Aasmul